

Poština plačana v gotovini

Angelček

1934-1935

Letnik 43

3

VSEBINA 3. štev.: Košmerlj Alojzij: Jezus je tukaj in te kliče — Kunčič Mirko: Anica je umrla (Pesem) — Korič: Jezusov zvonček — Pucelj Janez: Otrok se jezi (Pesem) — Kunčič Mirko: Gospod Muholjub — F. L.: Ministrant Viktor — Marijin vrtec — Na ovitku: Uganka.

Knjižnicam priporočamo

Vrtec in Angelček 1933/34

dobro vezana Din 30'—; Angelček sam Din 10'—

Od prejšnjih letnikov imamo še sledeče vezane izvode:

Vrtec in Angelček	1932/33	Din 30'—; Angelček sam	Din 10'—
„ „ „	1931/32	„ 30'—; „ „ „	10'—
„ „ „	1930/31	„ 30'—; „ „ „	10'—
„ „ „	1929/30	„ 30'—; „ „ „	10'—
„ „ „	1928/29	„ 30'—; „ „ „	10'—
„ „ „	1927/28	„ 30'—; „ „ „	10'—
„ „ „	1926/27	„ 30'—; „ „ „	10'—
„ „ „	1925/26	„ 30'—; „ „ „	10'—
Vrtec	1922	„ 18'—; Angelček 1925	„ 10'—

V knjigarnah se po knjigotržni ceni dobe:

Vrtec 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921 do 1932

Angelček 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916, 1919, 1921 do 1932

Uprava VRTCA, Ljubljana

Kopitarjeva ulica 2 (H. Ničman)

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna r. z. z o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urejujeta Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Resljeva cesta 11 (oblastem odgovoren) in Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica 2 (H. Ničman).

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5'—.

November

Angelček

Štev. 3

Alozij Košmerlj:

Jezus je tukaj in te kliče.

Ko je dobri Jezus živel v sveti deželi, je imel tam mnogo sovražnikov, pa tudi mnogo prijateljev. Posebno rad je imel Lazarja iz Betanije in njegovi dve sestri Marto in Marijo. Kadarkoli je šel skozi njihovo vas, vselej se je ustavil v prijaznem domu svojih zvestih prijateljev in se je v njih družbi malo odpočil. Pa se je zgodilo, da je Lazar hudo zbolel, ko je bil Jezus daleč proč od Betanije. Sestri sta poslali k Jezusu poslanca z žalostnim sporočilom: »Lazar, ki ga ljubiš, je bolan.« Jezus pa je pustil, da je Lazar umrl, ker je vedel, da ga bo po smrti obudil. Prišel je v Betanijo, ko je bil Lazar že četrti dan v grobu. Marta mu je tekla naproti in ga pozdravila s solzami. Pa je šla brž še po sestro Marijo in ji je na tihem rekla: »Jezus je tukaj in te kliče.« Ko je dobra Marija slišala to besedo, je hitro vstala in pohitela k Jezusu. Srce dobrih sester je kar gorelo za Jezusa. Samo, da je Jezus tukaj, pa bo spet vse dobro. Res je dobri Jezus Lazarja obudil in vse na dobro obrnil.

Žalost se je spremenila v veselje. Kjer je Jezus, tam je košček nebes. Z Jezusom biti je sladek raj.

Včasih si mislimo v svojih težavah: O, da bi Jezus tudi danes hodil mimo naših hiš! Vse bi mu potožili, vsega bi ga prosili, On pa bi vsem pomagal.

Otroci! Kaj mar Jezusa ni pri nas? Ali ne živi več v naši sredi? Ali ne moremo k Njemu, da bi mu razkrili svoje želje in skrbi?

Jezus je tukaj in nas kliče! Kliče nas, kakor je klical v Betaniji dobro Marijo. Pri sebi nas hoče imeti, ves vesel je, če ga obiščemo. Vedno nam rad pomaga.

Saj vendar vemo za njegov tihi dom. Tam, kjer v naših cerkvah večna luč gori, tam je tabernakelj, Jezusov mali grad. Tu prebiva naš dobri Kralj sredi med nami noč in dan. In kako dolgo bo ostal v naši sredi? Sam nam je povedal: »Glejte, jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta.«

Le kaj dela Jezus v tihih tabernakljih noč in dan? Za nas moli. Za nas se daruje nebeškemu Očetu. S svojo molitvijo nič ne preneha. Kakor kadilo se dviga Jezusova molitev iz naših tabernakljev pred božje obličje dan na dan, noč za nočjo. Če bi dobri Jezus neprenehoma ne molil za nas, ne vem, če bi nebeški Oče potrpel z nami. Ljudje so često tako hudobni... Pa Jezus prosi in pravični Bog prizanaša.

Ali ni Jezusu v naših cerkvah dolgčas? Gotovo mu je težko, ako ljudje pozabljajo nanj. Kjer so cerkve prazne in zapuščene, tam je Jezusu nekam mraz. Ostane sicer tudi v takih krajih, vendar ga boli srce. Svoji zvesti prijateljici sveti Marjeti je bridko tožil o svoji zapuščeniosti.

Dobri Jezus je ostal med nami iz same ljubezni. Da bi mi ne bili nikoli sami in zapuščeni. Tako lepo je rekel: »Ne bom vas zapustil sirot.« Vedno nas vabi k sebi: »Pridite k meni vsi...!« Zelo, zelo si želi naše družbe.

Otroci! Ali greste kaj radi Jezusa obiskat?

Bilo je v severni Afriki. Mala Marta, pridna in pobožna deklica, se je zelo rada igrala s sosedovim fantkom, ki pa je bil Turek in Jezusa ni nič poznal. Pa mu je Marta mnogo pripovedovala o dobrem Zve-

ličarju. Peljala ga je v cerkev in mu tam pokazala velik križ. Potipati je smel ostre žebelje, s katerimi je bil Jezus pribit na križ. Kako se je Jezus malemu Turku smilil. Solze so mu blestele v očeh. Pa sta šla tudi pred tabernakelj, kjer večna luč gori. »Glej,« je rekla Marta, »tu notri pa prebiva pravi, živi Jezus. Čisto sam je.« Tedaj pa mali deček kar ni maral domov. »Če je dobri Jezus sam,« je dejal, »ostanem pri njem.«

Otroci! Saj ni treba, da bi bili zmeraj pri Jezusu. Saj tega tudi ne moremo. Obiščimo pa ga radi, četudi samo za kratek čas. Večkrat gremo mimo cerkve. Ali ne slišimo v srcu tihega povabila: Jezus je tu in te kliče? Vstopimo in ga pozdravimo!

»Kdor najde Jezusa, najde dragocen zaklad.«

Mirko Kunčič:

Anica je umrla.

*Sredi belih sveč in rož
tiho, tiho spi.
Mati sklanja se nad njo,
toži in ihti ...*

*Kakor da nekdo ukral
ji je ves zaklad;
kakor da ne vrne se
nikdar več pomlad;
kakor da poslednji ptički
kljunček onemel je;
kakor da poslednjo zvezdo
črn oblak zajel je —
ji pri srcu je hudo.*

*Anici pa je lepo:
daleč, daleč in visoko,
kjer ni solz ne žalosti,
duša njena poje, raja
zdaj s krilatci božjimi ...*

Korič:

Jezusov zvonček.

(Irma Golling, 1915—1924.)

Irma je bila profesorjeva hčerka in se je v hudih časih rodila; leta 1915. je bila vojska, ki je žrla ljudi in kruh, doma so pa otroci prosili: »Mama, kruha, kruha!« — kruha pa ni bilo nikjer. Tako je rastle Irma v pomanjkanju, kakor spomladi zvonček med snegom in ledom. Oče je bil na italijanskem bojišču, družina se je pa preselila iz velikega mesta Dunaja v Celje. Kar pride oče

nekoč domov, nihče ga ni pričakoval, starejši otroci so bili vsi iz sebe od veselja, Irma pa očeta ni spoznala. Plaha in v zadregi je stala v kotu in v strahu gledala velikega moža. Oče je mislil, da je Irma trmasta, in jo je udaril. Od takrat se je zelo bala očeta in se je pred njim skrivala. Dostikrat ni smela jesti pri mizi; dobila je košček kruha, ki ga je jedla v kakem kotu, in nihče ji ni smel dati kaj več. Mati je vedela, koliko Irma trpi. Zares je bila zvonček, ki raste med slano in snegom.

Vendar je sijalo solnce v Irmino srce — Jezus v tabernaklju. Mati jo je večkrat vzela s seboj v cerkev in ji pokazala tabernakelj: »Vidiš, tam za zlatimi vratci je Jezus.« Štiri leta je Irma takrat imela in je lepo sklepalala ročice v klopi. »Mama,« je rekla, ko sta bili zunaj, »vedno sem gledala v vratca, pa Jezusa ni bilo.« Mati ji je vse lepo razložila, kako je Jezus v sveti hostiji.

Kmalu so se preselili in Irma je prišla v otroški vrtec, ki so ga vodile šolske sestre. Tam je bilo Irmi lepo in dobro. V samostanu je bil star hlapec, bolan in nadležen, ki se je rad solnčil na toplem solncu.

Drugi otroci ga niso marali, Irma pa je hodila k njemu in mu božala žuljave roke: »Pavel je revček. Zmerom je bolan. Je hudo, Pavel?« Pobožala ga je po razoranem obrazu: »Pavel, pri Bogu boš prav lep angel. Rožic ti prinesem, da boš vesel.« Pavel je večkrat rekel: »Ta otrok je angel, pa zares. Ljudje niso tako dobri.«

Irma je rada imela vse, kar je bilo lepo. Hvalili so njene lepe oči, pa Irma ni bila prevzetna. Kar vprašala je sestro: »Ima Bog rad, če ima kdo lepe oči?« — »Bog gleda na srce,« ji pove sestra. — »Bom pa zdaj posebno pazila, da bom imela lepo srce.« Gresta s sestro mimo lepe hiše.

»Sestra, bi stanovala v tej hiši?« jo vpraša Irma.

»Ne, samo v samostanu hočem biti.«

»Jaz tudi. Samo tam sem rada, kjer Bog prebiva.«

Ko je bila Irma stara šest let, je šla z materjo k bolnemu dedu, ki Irme še ni videl. Kmalu sta bila prijatelja, saj Irma skoraj nikoli ni šla od njegove postelje. Pogovarjala se je z njim, kazala svoje punčke in igrače, in ko so deda prevideli, je altarček lepo okrasila s cveticami. Čez nekaj tednov je ded umrl z besedami: »Jezus, Marija!« »Dedek je zdaj gotovo v nebesih,« pravi Irma in boža dedove bele roke. »Se ne bojiš, Irma?« jo vpraša mati. »Zakaj? Saj je dedek v nebesih,« ji odgovori nedolžno.

Ko je znala Irma že čitati, ji pride pod roke podobica »Jezus na križu«. Prav počasi je črkovala besede pod podobo: »K-r-i-ž j-e m-o-j-a l-j-u-b-e-z-e-n.« Pa je čitala dvakrat, trikrat, nazadnje pa rekla: »Mama, ta na križu je Jezus.«

»Seveda je.«

»Je moja ljubezen! — Se pravi, da ga imam rada?«

»Čisto prav, Irma.«

»Mama, to je lepo, to se mi pa dopade.« Še svojim punčkam je pripovedovala o Jezusu »Križ je moja ljubezen.«

Irma, zvonček, ki hrepeni po solncu? Kdo je bil solnce? Sveta hostija v tabernaklju. Tako je Irma goreče in prisrčno ljubila Jezusa, pa je vendar morala čakati do tretjega razreda. »Mama, pride Jezus rad

v moje srce?» je večkrat spraševala. »Kaj moram storiti, da me bo rad imel?«

»Jezus je zelo vesel, če najde čisto srce, ki ga ljubi. Da te bo imel rad, moraš moliti in vse iz ljubezni do njega storiti.«

Na dan pred svetim obhajilom se je lepo spovedala in prosila za odpuščanje vse, ki so bili v družini. Ponoči ni mogla spati. Sredi noči jo je mati dobila, ko je na postelji klečala in roke sklepalala.

Med prvoobhajanci je bila tudi deklica, s katero ni marala iti nobena, vse se ji je umikalo. Irma pa jo lepo prime za roko in pravi: »Pojdi z menoj!« Kar rdečica je zaplala deklici v licih in hvaležnost ji je sijala iz oči.

Kaj sta se z Jezusom pogovarjala po svetem obhajilu, ne vemo in tudi ne, za kaj vse ga je prosila. Le to vemo, da je tisti dan oče bridko jokal in sklenil, da gre tudi on k sv. obhajilu, ko že dvajset let ni bil.

V avgustu zgrabi Irmo angina. Le s težavo si opomore nekoliko, vedno je bledela in trpela, vendar da bi bilo tako hudo, ni nihče mislil. Prišla jih je obiskat sorodnica, ki je igrala na klavir, Irma se je pa vrtela. Še mati ji pravi: »Irma, zaplešiva midve!« Irma se parkrat zavrti, kar stisne z obema rokama za srce in pade na zofo. Drugi dan začne krvaveti iz nosa in zdravnik pove »vnetje srca in ni rešitve!« Irma je zelo bolelo, pa vendar je bila vedra, mirna in vdana. »Iz ljubezni do Jezusa!« si je večkrat rekla, pa naj je počivala ali trpela.

Mati je šla vsak dan k sv. maši in sv. obhajilu. »Mama, imaš zopet Jezusa? — Ko vstanem, ga tudi jaz prejmem,« ji reče Irma. »Saj pride Jezus k tebi, četudi ne moreš hoditi,« pravi mama. »O mama, pošlji mi Jezusa!«

20. oktobra 1924 so bili vsi zbrani okrog Irme, ki je hitro sahnela. Bratje jo prosijo za odpuščanje.

Odpuščam vsem in vse in vse lepo pozdravljam.«

»Irma, prosi za pas,« prosi mati.

»Kolikor le morem.«

»Irma, česa si bila najbolj vesela v življenju?« jo vpraša oče.

»Svetega obhajila!«

»Irma, bi še enkrat rada Jezusa prejela?« vpraša mati.

»O, prosim, prosim!« sklene Irma roke. Duhovnik pride in zadnjikrat je Jezus prišel v čisto Irmino srce. Čez nekaj časa razprostre Irma roke in Jezusov zvonček pobesi glavico in onemi.

Janez Pucelj:

Otrok se jezi.

(Nem. nar.)

*Kolo se pri mlinu vrti:
ropotaj, ropotaj, ropotaj!
Naš Jožek se kislo drži,
ko bi le sam vedel zakaj.*

*Naš Jožek je majhen otrok,
a misli, da že mož je visok,
pa se brž razjezi,
pa se brž razsrđi —*

*tako tudi majhen piskerc
kaj naglo skipi.*

Gospod Muholjub.

1.

Gospod Muholjub je čepel v mreži na preži in zehal od dolgočasja. Slab lov se mu je obetal ta dan. Že tri muhe debeluhe so se bile zaletete v njegovo zanko, pa so vse tri pravočasno odnesle pete...

Gosp. Muholjub je vdano skomizgnil z rameni in zamodroval.

»Na svetu je že tako. Včasih nas smola preganja vsepovsod, včasih pa se nam sreča smehlja od vseh strani. In je naša smola včasih za druge — sreča in naša sreča za druge — bridkost... V tem smo si enaki vsi: Ljudje, muhe in pajki.«

Komaj je utegnil to modrost do kraja pretehtati — je postal pozoren.

Dve klepetavi muhi sta prifrčali odnekod in sedli na okvir velike stenske slike nedaleč od pajkove mreže.

Prva muha je zabrenčala:

»Če je resica, kar je Maruša pravila, se nam obetajo lepše urice. Nasrkali se ga bova, da bo veselje. Samo,« jo je zdajci močno zaskrbelo, »samo, da naju ne prehití drhal takšnih požeruhinj, kot je debela Maruša. Kar koj odletiva tja, da si izbereva prostor, odkoder bova lahko nemoteno oprezovali.«

Rekši sta gospodični muhi jadrno odbrzeli.

Gospod Muholjub je debelo požrl slino, srdito udaril z nogo ob zid in razočarano vzdihnil.

»Na — že zopet nič!«

Čemerno je povetil glavo in se iznova pogreznil v mrke misli in dolgočasno zehanje.

Večerilo se je.

Uspavajoča tišina je zavladala v samotni izbi.

Gospod Muholjub je zadremal in pozabil na vse.

Iz najslajšega spanja so ga predramili razigrani glasovi in glup grohot.

Gospod Muholjub je odprl oči, krmežljivo pogledal okoli sebe, zlezal na prag svojega ozkega domka in prisluhnil.

»Aha!« se mu je posvetilo v glavi. »To sta bržkone oni dve klepetavi muhi. Bo vsaj nekaj zabave spet, hehe...«

Vriskajoč in prepevajoč sta gospodični muhi privihrali skozi okno. Nekaj časa sta se razposajeno podili po izbi sem in tja in prešerno opletali s krili okoli sebe, nato pa sta upehani sedli na zid tih Muholjubove pajčevine.

»Aha!« je uganil gospod Muholjub. »Pijani sta... Topot bom imel morda kaj več sreče. Poskusimo!«

In je začel s sladkim glasom vabiti razposajeni par:

»Klanjam se, krasotici moji, klanjam se! Odkod pa tako židane volje, odkod? Pridita bliže, pridita! Mi bosta kaj lepega povedali. Dovolita, da se vama predstavim: Gospod Muholjub, hišni posestnik in modrijan in še kaj.«

Gospodični muhi sta osupnili. Takšne prijaznosti nista bili vajeni.

»Hm,« je pomislila prva, ko si je ogledala Muholjuba od nog do glave, »I m, saj je čeden dečko. Takšne oči, kot jih ima on, ne morejo lagati. Krasotici — je dejal. Lep poklon. Bo že res. Pa se dajmo malo pozabavati, no, ko smo že tako veselo razpoloženi in imamo toliko zlatega časa!«

In se je pomaknila za prst bliže.

»Dober večer, gospod Muholjub!« je nežno zabrenčala druga muha. »Prijetno ste naju iznenadili s svojim veleprijaznim povabilom. Dovolite, da se vam tudi midve predstaviva: gospodična Zlatka in gospodična Sladka. Da bi vas obiskali? Hm, ali se vam ne zdi, da je že malce pozno?«

In se je pomaknila za dva prsta bliže.

»Kaj bo pozno, krasotici moji. Saj še zarja ni ugasnila, saj še zvezde niso zasijale. In naj bi bilo pozno in naj bi bilo temno kot v rogu — kaj za to! Vajine oči bi kakor solnce razsvetlile najtemnejšo noč... Pridita, pridita, da vama zapojem najlepšo pesem, ki jo znam!«

Pijanima muhama je burno zatrepetal srce. Nič več se nista obotavljali. VrtoGLAVI, kakor sta bili, sta brez pomisleka in brez zle slutnje vstopili.

»Izvolita sest, gospodični,« jima je vljudno velel Muholjub. »Saj je preproga v mojem domku mehkejša od svile in žameta v pravljličnih dvorcih.«

Kakor sladka godba je zvenel pajkov glas muhama na uho. Omamljeni sta se kar koj odzvali vljudnemu povabilu in sedli na mehko preprogo. A v tem hipu sta se že povsem zamotali s krili in nožicami v pajčevino...

»Joh! Prejoh!« sta zavriščali in v smrtni grozi izbulili oči. »Kaj pa je to, gospod Muholjub, kaj pa je to? Pomagajte! Pomagajte!«

»Tako, tako!« se je veselo zahehetal gospod Muholjub in si zadovoljno pogladil brke. Nato se je skokoma pognal do njiju in jima ročno upihnil luč življenja...

Sit sladke mušje krvi je gospod Muholjub izrekel oni večer te-le znamenite besede, ki zaslužijo, da jih ovekovečim:

»Na svetu je že tako! Nekaj jih je, ki živijo od lastne pameti, nekaj pa, ki živijo od neumnosti drugih. V tem smo si enaki vsi: ljudje, muhe in pajki...«

Ministrant Viktor.

»Vsak začetek je težaven.« To bridko resnico je moral občutiti tudi ministrant Viktor.

Kolikokrat je sanjal: »Ko bi smel tudi jaz...!« ko je videl ob nedeljah svoje starejše tovariše, tudi svojega brata, v belordeči obleki pred oltarjem, prenašati velike zlate bukve z belimi, rdečimi, modrimi in zelenimi trakovi, prinašati in odnašati vrčke, zvončk-ljati itd. Ni se več mogel otresti te želje, ko se je enkrat zbudila v njem. Končno se je vendar opogumil — bilo je po uri verouka — in stopil pred gospoda kateheta, nagnil svojo drobno glavico proti desnemu ramenu in zaprosil: »Prosim, ko bi ... ko bi smel ministrirati!«

»Ja, dušca, če boš priden in vedno vse znal...« mu je stávil gospod katehet za pogoj.

In Viktor je korajžno, pred celim razredom, hitel slovesno obljubljeni, da se bo vse naučil. Od veselja si je mel roke, ko je gospod katehet zapustil razred: »Ministrant bom!«

Takoj drugo uro je pokazal, da misli resno s svojo službo in zato tudi z učenjem. Ker je res dobro znal, mu je gospod katehet dal knjižico »Angelska služba«.

Sedaj se je začelo učenje in z njim težave. Imel je mali Viktor sicer »dober jeziček«, kakor je to — sicer malo častivredna — odlika več ali manj vseh njegovih tovarišev in tovarišic, toda sedaj se mu je nekam ustavljal. Ko je govoril po domače, da, takrat se je gibal, da ga je včasih še stroga beseda gospodične učiteljice komaj ustavila, toda pri teh latinskih besedah — nak, tu je bil pa neroden in neokreten kakor polž, ko si naloži svojo hišico.

Po prihodnji uri verouka se je že moral javiti gospodu katehetu, da pokaže, koliko že zna. Pa se je samozavestno postavil bodoči ministrant in odločno odgovarjal: »Et introbio ad...«

»Nič ne boš trobil pred oltarjem, ampak molil boš!« ga je strogo zavrnil gospod katehet. »Lepo se nauči, sicer ne bo nič!«

Ob marsikateri besedi se mu je lomil jezik in proti volji zamenjaval črke, a Viktor je hotel postati ministrant, zato je moral premagati vse take težave. Uro za uro je stopal pred gospoda kateheta in molil in lomil molitvice, dokler ni šlo gladko. Največje težave mu je delal »konfiteor«. Tega si je prihranil za konec. Ni se ustrašil, ker je tako dolg; saj se mu je zdelo, da sta obe polovici precej podobni. Preglavice mu je začel delati, ko je spoznal, da sta kljub svoji podobnosti vendar tuji različni. No, končno je trdna volja premagala tudi to težavo.

Približal se je dan, ko naj Viktor prvič nastopi kot ministrant. Zaželel si je, da bi bila polna cerkev, da bi vsi videli, da bo on, mali Viktor, ministriral. S tovarišem Joškom, ki je že skoraj dve leti ministrial, sta bila blizu doma. Domenila sta se, da ga pride Joško drugo jutro poklicat in gresta skupno v cerkev. Viktor je imel pomislek: »Joško, ampak tema je zjutraj in strah naju bo!«

»Ah, beži, beži, kaj bo strah!« mu je delal korajžo Joško. »Saj vzamem svetilko s seboj, pa si bova svetila.« To je Viktorja pomirilo.

Drugo jutro — bilo je še čisto temno — je pri Viktorjevih nekdo potrkal. Viktor se je takoj spomnil, da bi utegnil biti Joško. Smuk torej v hlače in k vratom: »Joško, ali si ti?«

»Seveda sem! Daj brž, da greva!«

»Tako, takoj!« je odgovarjal Viktor, in z naglico, do kakršne ga ni mogla nikdar pripraviti niti lepa beseda mamina, niti stroga zapoved očetova, sé je tokrat opravil.

Nato sta stopila z Joškom v temno, komaj se vzbujajoče jutro. Ta dan je bila maša pri podružni cerkvi svete Ane. Pot ju je vodila navkreber, kake četrte ure skozi temen smrekov gozd. Korakal je tesno ob svojem tovarišu. Pravkar sta prekoračila prožno, zibajočo se brv preko potoka in začela stopati navkreber. Na smreki, tik ob njima, je zavreščalo s tako presunljivim glasom, da je Viktorja zazebló do kosti. Sreča, da sta bila že preko brvi, kajti sicer bi se to jutro navsezgodaj najbrž že kopal, tako se je

prestrašil. Pograbil je hitro Joška za roko in se stisnil k njemu.

»Joško!«

Joško pa ni bil tak strahopetec. Korajžno je dvignil svetilko, da bi videl, kaj je. Tedaj je zašumljalo med vejevjem. »Prismoda!« je pokaral Viktorja, »sraka je bila.«

Šele ko ga je Joško nekoliko pomiril, je prišel Viktor zopet do besede. »Veš, tako sem se ustrašil, da se mi zdi, da sem ves konfiteor pozabil.«

»To bi pa ne bilo dobro; pa saj ko prideva iz hoste, se boš že zopet spomnil,« ga je tolažil Joško in mu pripovedoval, kaj je že vse doživel v teh temnih jutranjih urah, odkar hodi ministrirat.

Preden so pristopili k oltarju, je gospod katehet odločil: »Viktor bo nosil knjigo in zvonil.« In Viktor si je pokorno naložil težke bukve. Sam ni mislil, da so tako težke. Komaj jih je dvignil in položil na oltar.

Sedaj je nastopil zanj ta veliki, tako težko pričakovani trenutek, da je pri oltarju, da bo nosil knjigo in vrčke, da bo zvončkljal... Toda ni imel časa veliko misliti na svojo čast, ker je moral vestno paziti na besede in kretnje gospoda kateheta. Dobro je šlo, čeprav so se mu pri poklekovanju tresla kolena kakor da bi bil v osemdesetem in ne v osmem letu, čeprav so mu vrčki drgetali v roki kakor dedu žlica.

Lepo je zložil robček, s katerim si je gospod katehet obrisal roke. Pred oltar gréde pa je ubral najbližnjo pot preko stopnic. Pri tem pa je pozabil, da je tam veliki zvonec. Ni moglo biti drugače, kakor da je ministrant Viktor zadel z nogo ob zvonec, in to s toliko silo, da se je ta zvalil po stopnicah. Seveda pri tem ni bil tih, ampak je zvonil od stopnice do stopnice. To je Viktorja tako zmedlo, da je le prav malo manjkalo, da ni še on telebnil za zvoncem po tleh. Prestrašen je pogledal Joška, ki so mu ustnice silile v smeh. Kljub resnosti in strahu se sedaj tudi on ni mogel zdržati, da ne bi buhnil v smeh. Tisti trenutek pa se je spomnil, kaj mu je obljubil gospod katehet: »Ako pa se boš pred oltarjem smejal, bo kar kmalu konec tvoje službe.« Zresnil je svoj obraz

in z vso spoštljivostjo spraval zvonec nazaj. Ta nerodnost mu ni šla več iz glave. Povrh se je spomnil še svojega strahu v gozdu in si dejal: »Nak, danes pa ni sreče!«

Te misli ga niso zapustile niti v najsvetejšem trenutku, pri povzdigovanju. Kakor bi jih hotel zadržati v sebi, je vihtel veliki zvonec s toliko silo, da je odmevalo po vsej cerkvi, kakor bi mežnar Tona s »ta velikim« trnjančil.

Bolj ko se je bližal konec svete maše, bolj je skrbelo Viktorja, kaj bo, ko pridejo v zakristijo. »Kaj bo rekel gospod katehet? Zvonec sem prevrnil, smejal sem se. Lepo bom obljubil, da ne bom več tako neroden, posebno pa, da se ne bom več smejal. Ko bi le smel od oltarja naravnost domov.«

Toda knjigo, ki jo je prinesel k oltarju, je moral odnesti tudi nazaj. S še večjim strahom, kakor jo je pred mašo jemal v roke, jo je po maši odlagal. Pa ni dolgo trajal ta strah, kajti kmalu ga je pregnala prijazna beseda gospoda kateheta: »Sva bila malo nerodna, kaj? No, pa jutri zopet pridi, da boš popravil, kar danes ni bilo v redu!«

Viktor si je oddahnil. Imel je težave, toda sedaj je — ministrant.

Marijin vrtec.

Selca nad škofjo Loko. Dragi g. urednik! V letošnjih počitnicah — toži se nam po njih — je naš Marijin vrtec napravil dvoje romanj: 31. julija smo šli pod vodstvom g. župnika na Sv. Jošt, kjer smo opravili pobožnost na sv. stopnicah. Bilo nas je okrog 160. Fotograf si nas ni upal spraviti vse na eno sliko, zato smo se slikali dečki posebej, deklice posebej. Iz šole v Podlonku in v Podbelci ni bilo nobenega, predaleč bi imeli. Še tako so imeli nekateri štiri ure tja in toliko nazaj: to pa niso mačkine solze! Drugič smo pa rajžali 22. avgusta k Sv. Valentinu, kjer smo imeli veličastno zborovanje Marijini vrtci iz starološke dekanije: bilo nas je kakih 1500. Lahko si mislite, da je bilo nebeško lepo: govori, petje, deklamacije, pozdravi. To pot sta nas spremljala g. župnik in novi g. kaplan, ki bo poselej vodil naš Marijin vrtec. Ob tej priliki se prav lepo zahvaljujemo našemu prejšnjemu voditelju g. Lamovšku, ki so imeli z nami toliko truda skozi osem let. Marija naj jim vse povrne! — Vrtčar.

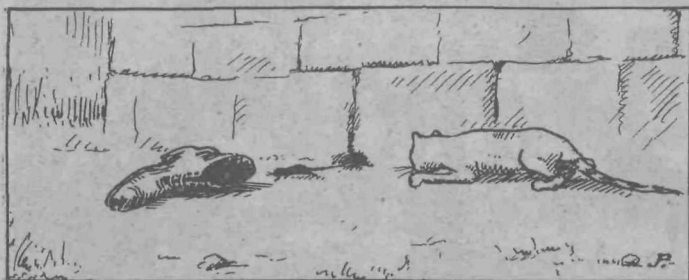
(O, vem, da je bilo nebeško lepo! Tudi ni čuda, da se vas je fotograf ustrašil take šume! Saj sem se vas še jaz, da za zdaj samo dečke spustim v list; deklice pa kdaj drugič! — Urednik.)

Podlipa. G. urednik! Sporočam Vam, da smo šli tudi iz podlipske fare na Vrhniko na shod Marijinih vrtecev. Bilo nas je štiri voze. Sliko enega voza Vam prilagam. Peli smo celo pot, peli smo na Vrhniki, in peli, ko smo se vračali; ker smo peli veste, da smo bili veseli. — Brunčič Marija, Podlipa 2.

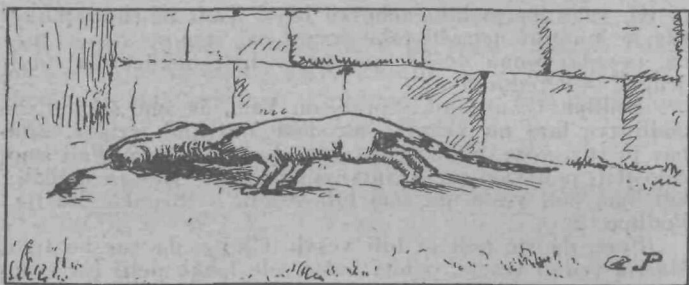
(Prav, da ste peli in bili veseli. Glejte, da vas bo tudi Marija vedno vesela, potem boste šele lahko peli! Na vozu se pa kar postavite! — Urednik.)

Prevarjeni muc!

1. Miška pride — —

2. Hop na njo — —

3. Pa ne tako.

Uganka.

Drvar.

(Vane Betkin, Ljubljana.)

RESITEV uganke iz 1. številke — »Lenuh«: Mlad lenuh, star tat.

Prav so rešili: Košmrlj Franc iz Radovljice; Reven Zdravko z Vrhnike; Avsec Marica iz St. Vida pri Stični; Vovčko Vladimir iz Siške; Ruch Dušan iz Ljubljane; Rihtar Ema iz Pišec; Besov Cvetka iz Tržišča; Nemet Marija iz Kruplivnika; Bernik Jože iz Pušala; Svovljšak Marjan in Ivan iz Doba; Rozman Branko iz Ljubljane VII.; Kapš Alojzija iz Rožnega dola; Jež Ivanka iz Repenj; Novak Milan iz Ljubljane VII. (nikar ne striži slike iz lista!); Sadar Breda, Kolar Jožefa, Sek Dragica, Stengl Milena, Stropnik Marg., Katič Jožefa, Hribernik Erika, Vodopivec Ljudm., Kuper Zalika, Golob Olgica Freitag Frida, Zohar Marica, Kralj Stanislava, Črepinšek M., Srebočan M., Gavrilović Jelena, Nahberger Ivana, Cehte Ema, Veber Milena, Vetrh Eliz., Strašek Zorija, Borlak Ana, Knez Antonija, Ramšak Roza, Glinšek Veronika, Agrež Ivana, Cimerman Daniela iz Celja; Fras Milan iz Huj; Kokalj Majda z Bleda; Jug Zlatica iz Studencev pri Mariboru; Hladnik Marija iz Cerknice; Brenčič Marija iz Podlpe; Koprivnikar Emil, Ludviger Danilo iz Litije; Benedik Minka iz Selc.

Izžrebana je Nemet Marija iz Kruplivnika.

RESITEV uganke iz 2. številke: Blagor njim, ki so čistega srea, zakaj Boga bodo gledali.

Prav so rešili: Anko Anica z Jezerskega; Toni D., Petkovšek L., Zrime L., Pirc P., Grebenc Fr., Boh A. z Iga; Mrak Alojzij s Poljan; Kapš Alojzija iz Potokov; Jurančič Angela iz Komende; Naglič Tonček iz Soštanja; Ruch Dušan iz Ljubljane; Jamar Franc in Janko, Črnologar Jožek in Tonček z Bleda; Brenčič Marija iz Podlpe; Hladnik Marija iz Cerknice; Žekš Jožef, Kovač Franc, Gjargjek Ludvik, Gumilar Anica, Pavlina Marija, Ropoša Gizela iz Gor. Lendave (drugič se vsi napišite na en list - dopisnico); Svovljšak Marjan iz Doba; Besov Cvetka, Debelak Cenko iz Tržišča; Koprivnikar Emil, Ludviger Danilo, Zabukovec Angelca iz Litije; Verdelj Mira iz Saleka; Sevšek Marija iz Ljubljane; Schweiger Elizabeta iz Maribora; Jug Zlatica iz Studencev; Lukane Marica in Marn Marinka iz Komende; Rihtar Ema iz Pišec; Benedik Minka iz Selc.

Izžreban je Jamar Janko z Bleda.

HALO! Kjer vas več reši v enem kraju, se lahko napišite na en list (pismo, dopisnico). Najrajši imam dopisnice. Za prihodnjo uganko bo več nagrad.